

de ærede Forslagsstillere. Det er jo klart nok, at det, de have tilsigtet, er at skaffe den Forargelse bort, at man indlader sig paa at lovgive paa saadanne Omraader. Jeg tror imidlertid alligevel, at dette er galt. Jeg tror ikke man kan komme fra det ved paa lignende Maade som Strudsen at stikke Hovedet i Busken og sige: Nu lege vi, at der intet er i Vejen, vi ignorere det hele Forhold. Det skal nok trænge sig frem, saaledes at man bliver nødt til at tage Hensyn dertil.

Der er talt om Forholdene i Kristiania, flere tidligere Talere have draget dem frem. Jeg kan som min personlige Erfaring udtale, at Forholdene der ere blevne i ganske overordentlig Grad forværrede. Jeg tilbragte en Vinter i Kristiania 1869—70, og jeg kan ikke sige andet, end at Forholdene der den Gang vare i væsentlig Grad bedre end i Kjøbenhavn, hvad der vel ogsaa for en væsentlig Del ligger i, at Byen er meget mindre. Det, som vi kende her af forargelige Gadeoptrin, saa jeg aldrig Spor af i Kristiania i 1869—70, og den Gang var der, saavidt jeg ved, en saakaldt lovordnet offentlig Prostitution. Men saa kom jeg der op paa et Besøg i 1892, og jeg skal ikke nægte, at det var aldeles forfærdeligt, som det nu gik til oppe i vor Naboby. Det var ganske almindeligt, at Mandspersoner, der ikke gave nogen Anledning dertil, bleve tiltalte paa Gaden ved højlys Dag, at Kvinder vendte sig om og viftede med Lommeterklæder, at de stode i store Skarer ved Forlystelsesetablisementet „Tivoli“ for at vente paa Kunder, naar Etablisementet blev lukket. Kort sagt, Forholdene vare saa skandaløse og modbydelige som vel tænkeligt, og det var vist til Dels en Frugt af Ophævelsen af tidligere Lovbestemmelser, som var sket i Mellemtiden. Jeg siger udtrykkelig kun til Dels. Der er ingen Tvivl om, at det er gaaet i Norge som her, at Befolkningen siden 1868—69 har modtaget adskillige Impulser, af hvilke ikke alle ere gaaede i Retning af at udvikle det sædelige Liv; saa andre Momenter kunne være medbestemmende. Men jeg kan ikke tro andet, end at for en Del skyldes de nuværende Forhold den Omstændighed, at Baandene ere blevne løsnede. Jeg mener derfor, at skal man gøre Utugtserhvervet lovligt, maa man bestemt holde paa, at det bliver bunden Næring, en Næring, som omgives med ganske særlige Forsigtighedsregler. Det er jo almindelig anerkendt, at sundhedsfarlig Næring og Næring, som i det hele medfører Gene for de omboende, maa finde sig i mange Baand.

Og det kan vistnok siges om den, der her er Tale om, at den i ganske usædvanlig Grad er baade sundhedsfarlig og modbydelig, er den end ikke i bogstavelig Forstand stinkende, staar der dog en saadan moralsk Stank fra den, at man nok kan forlange, at det Onde, her er Tale om, saa vidt muligt kan blive begrænset gennem Lovgivningen. Forslagsstillerne synes ogsaa selv til en vis Grad at indrømme dette; thi de have i Virkeligheden ikke dristet sig til fuldt ud at drage Konsekvenserne og se helt bort fra Forholdsregler sigtende til at skride ind mod disse Kvinder. Der forekommer ogsaa i deres Forslag enkelte til Dels meget strenge, præventive Regler, som sigte til at tøjle de Kvinder, der her er Tale om. Der er i § 1 — jeg skal senere komme til § 2 — et Par ret strenge Bestemmelser, som vel nok væsentlig ere møntede paa Skøger. Den ene Bestemmelse angaar *udelukkende* Skøger, idet den bestemmer, at en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, ikke har Tilladelse til at øve den med unge Mænd under 18 Aar, det er altsaa en ganske særlig Stilling, da her indtage, enhver anden løsagtig Kvinde kan ustraffet begaa en saadan Handling, men en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, ifalder Straf derved. Jeg skal i Parentes bemærke, at dette Kautel vel næppe er fuldt saa kraftigt som det fra Regulativet af 1877; thi der er det tilstrækkeligt til at skaffe vedkommende Kvinde Straf, at hun overhovedet har modtaget *Besøg* af en saadan ung Mand, hvorimod hun efter Forslaget kun straffes, naar hun har drevet Utugt med ham, hvad der naturligvis er langt vanskeligere at bevise. Den anden Bestemmelse er den om Straf for Opfordring til Utugt paa offentlig Gade osv. Det er en Bestemmelse, som ganske vist gælder alle Mænd og Kvinder og ikke særlig Skøger, men jeg fejler næppe i at antage, at naar den er kommen ind i Lovforslaget, er det for en stor Del netop, fordi man gennem denne Bestemmelse vil søge et Værn mod Skøgernes Udskejelser paa offentlig Gade. Bestemmelsen er imidlertid ikke i mine Øjne ganske heldig. For det første er det ganske klart, at den levner en overordentlig stor Frihed for Fortolkning. Det første Stykke i § 1 lyder saaledes: „Den, som paa offentligt eller for alle og enhver tilgængeligt Sted ved Ord, Tegn, uanstændig Opførsel eller paa anden utvetydig Maade opfordrer eller indbyder til Utugt, straffes med Bøder, Fængsel, osv.“ Hvad vil nu det sige: at opfordre til Utugt paa utvetydig Maade? Efter Ordlyden